

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/67/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6313202881
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6313202881.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobcu S. V. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. XX/X, F. II F., právne zastúpený LEGAL & CORP s. r. o., so sídlom Gajova 11, Bratislava, IČO : 47 237 325 proti žalovanej H. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. XXX/XX, F., právne zastúpenej JUDr. Stanislavom Pavolom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Šancová 58, Bratislava, v konaní o zaplatenie 10.000,- € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 7C/127/2013-426 zo dňa 28. 11. 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu m e n í tak, že žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 10.000,- € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 10.000,- € od 18. 03. 2013 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Vo zvyšku žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaná j e p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

IV. Žalovaná j e p o v i n n á nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

V. Žalovaná j e p o v i n n á nahradiť trovy konania štátu v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou okresnému súdu dňa 22. 03. 2013 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 10.000,- € spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania zo žalovanej sumy od 26. 05. 2011 až do zaplatenia. Žalobca odôvodnil žalobu tým, že medzi ním a žalovanou došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o pôžičke dňa 25. 03. 2011, ktorým dňom zároveň došlo aj k reálnemu odovzdaniu peňazí. Žalovaná mu mala pôžičku vrátiť po uplynutí dohodnutej doby 2 mesiacov odo dňa odovzdania požičanej sumy, pričom tak neurobila ani napriek predžalobnej výzve zo dňa 08. 03. 2013. K podanej žalobe pripojil bankový výpis o prevode sumy 10.000,- € žalovanej a predžalobnú výzvu.

2. Po vydaní platobného rozkazu v tejto veci a následnému podaniu odporu žalovanou proti platobnému rozkazu, žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 23. 08. 2013 uviedol, že v spojitosti s tvrdeniami žalovanej ohľadom neexistencie právneho titulu odovzdania peňažnej sumy vo výške 10.000,- €, ak by aj súd dospel k záveru, že právny dôvod prenechania sumy 10.000,- € (zmluva o pôžičke) neexistoval, je

žalovaná povinná vrátiť mu sumu 10.000,- € z titulu bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, na čo bola žalovaná upozornená už v predžalobnej výzve.

3. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom č. k. 7C/127/2013-282 zo dňa 14. 09. 2016 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.000,- € spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 10.000,- € od 18. 03. 2013 až do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol s odôvodnením, že žalovaná suma bola zaslaná na účet žalovanej titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke. V odôvodnení v poradí prvého rozhodnutia okresný súd poukázal na to, že vzhľadom na podnikateľské aktivity žalovanej uveril tvrdeniam žalobcu, že žalovanú sumu poskytol žalovanej pre účely podnikania. Nepovažoval za smerodajnú rukou dopísanú poznámku na potvrdení o bankovom transfere, v tomto smere uveril tvrdeniam žalobcu, že poznámka bola dopísaná len pre jeho lepšiu rozpoznávaciu schopnosť, preto žalovanou vznesenú námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie nepovažoval za dôvodnú. Rovnako nepovažoval ani nárok žalobcu za premlčaný.

4. V poradí prvé rozhodnutie okresného súdu bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej v texte aj „krajský súd“) č. k. 16Co/562/2016-344 zo dňa 19. 10. 2017 zrušené. Krajský súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že finančné prostriedky vo výške 10.000,- € boli zaslané na účet žalovanej, avšak listinné dôkazy či svedecké výpovede vykonané pred okresným súdom neobsahovali výpovednú hodnotu týkajúcu sa dohody o tom, kedy k uzavretiu zmluvy došlo a ani o povinnosti vrátiť finančné prostriedky žalovanou žalobcovi v lehote dvoch mesiacov. Okresný súd v tom čase nevyhodnotil, či zmluva o pôžičke obsahuje všetky podstatné náležitosti, pričom dôkazné bremeno o uzavretej ústnej dohode niesol žalobca. Neostávalo iné ako napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na doplnenie dokazovania, ktoré v tom čase nedávalo dostatočný podklad pre právny záver o vzniku zmluvy o pôžičke. Krajský súd uložil okresnému súdu doplniť dokazovanie vo vzťahu k existencii či neexistencii podstatných náležitostí ústnej dohody o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou.

5. Následne na to, okresný súd v poradí druhým rozsudkom, ktorý je v odvolacom konaní napadnutý odvolaním žalobcu, žalobu zamietol a konštatoval, že vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná. Uzavrel, že v prejednávanej veci nebola medzi stranami sporná skutočnosť, že žalobca bezhotovostným prevodom zaslan na účet žalovanej sumu 10.000,- €. O uvedenom svedčí aj žalobcom predložené potvrdenie o bankovom transfere. Medzi stranami sporu bolo sporné len to, či medzi nimi došlo alebo nie k uzavretiu zmluvy o pôžičke, teda účel (kauza) žalobcom poskytnutých finančných prostriedkov žalovanej. Okresný súd vzhľadom na rozpory vo výpovedi žalobcu, a len na základe jeho tvrdení nemal za preukázané, kedy a akým spôsobom došlo k uzavretiu dohody o pôžičke a na základe zistených skutočností konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o uzatvorení ústnej zmluvy o pôžičke so žalovanou. Jediný listinný dôkaz, a to potvrdenie o bankovom transfere, podľa okresného súdu, nepreukazuje uzavretie zmluvy o pôžičke. Bolo na žalobcovi, aby v spore preukázal kedy a akým spôsobom a v akom rozsahu došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke. Čo sa týka skutočnosti, kedy malo dôjsť k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke so žalovanou, žalobca v žalobe uviedol, že zmluva bola uzatvorená dňa 25. 03. 2011, avšak počas konania pri výsluchu poukazyval aj na osobitné stretnutie so žalovanou niekoľko mesiacov pred zaslaním finančných prostriedkov. Tvrdenú skutočnosť však žalobca nepreukázal, keď takéto stretnutie žalovaná absolútne vylúčila a tiež z výsluchu svedka P. súd zistil, že koncom roka 2010 sa žalobca stretol len so svedkom, nie však so žalovanou. Okresný súd sa ďalej zaoberal aj tým, či k uzavretiu zmluvy o pôžičke medzi stranami nemohlo dôjsť pri telefonickom rozhovore, ku ktorému došlo v čase, keď sa žalobca nachádzal v I., nakoľko tento predchádzal zaslaniu finančných prostriedkov na účet žalovanej. Žalovaná však aj telefonický rozhovor poprela a navyše aj tvrdenia žalobcu v tom smere, kto ho takýmto spôsobom o pôžičku požiadal, si v priebehu konania rozporovali, keď na pojednávaní konanom 3. apríla 2014 žalobca tvrdil, že mu volal manžel žalovanej, ktorý ho požiadal pôvodne o zaslanie sumy 20.000,- € a pri opätovnom výsluchu po zrušení prvého rozhodnutia súdu už žalobca uviedol, že mu telefonovala žalovaná a požiadala ho o poskytnutie sumy 20.000,- €, no následne súhlasila aj so sumou 10.000,- €, ktorú sľúbila vrátiť do 2 mesiacoch. Uvedený rozpor žalobca odôvodnil len tým, že pri jeho prvej výpovedi sa ho na „detaily“ nepýtali. Ak teda žalovaná telefonický rozhovor so žalobcom poprela a aj tvrdenia žalobcu v tom smere, kto ho mal požiadať o pôžičku, teda či žalovaná alebo jej manžel, existujú pochybnosti o pravdivosti tvrdení žalobcu, že prípadnú zmluvu uzavrel práve so žalovanou. Na základe uvedeného okresný súd nepovažoval za preukázané, že žalobca so žalovanou uzatvoril ústnu zmluvu o pôžičke. Žalobca na preukázanie svojich tvrdení predložil jediný listinný dôkaz - potvrdenie o bankovom transfere, preukazujúce výlučne tú skutočnosť, že na účet žalovanej bola zaslaná žalovaná suma.

6. Okresný súd preto na záver konštatoval, že nebolo sporné, že na účet žalovanej boli pripísané finančné prostriedky vo výške žalovanej sumy bez právneho dôvodu, teda bez uzatvorenej zmluvy o pôžičke, v dôsledku čoho vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie aplikujúc ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

7. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia okresný súd napriek tomu nepriznal s odôvodnením, že žalovanou vznesená námietka premlčania voči takto uplatnenému nároku je dôvodná. Konkrétne uviedol, že žalobca žalobou podanou na súd dňa 22. 03. 2013 uplatnil nárok na zaplatenie žalovanej sumy na základe ústnej zmluvy o pôžičke. Nárok na zaplatenie žalovanej sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia však žalobca uplatnil až písomným podaním doručeným súdu dňa 23. 08. 2013. Keďže finančné prostriedky žalobca zaslal žalovanej dňa 25. 03. 2011, začala mu týmto dňom plynúť dvojiročná subjektívna premlčacia doba, pretože týmto dňom nadobudol vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Premlčacia doba uplynula dňa 25. 03. 2013 a z uvedeného vyplýva, že nárok titulom vydania bezdôvodného obohatenia žalobca uplatnil až po uplynutí premlčacej doby.

8. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“).

9. Proti v poradí druhému rozhodnutiu okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Prioritne žalobca namietal nesprávne právne posúdenie okresného súdu s odôvodnením, že súdy nie sú a ani nesmú byť viazané právnou kvalifikáciou strán sporu, a majú aplikovať platné a účinné právne predpisy Slovenskej republiky na zistený skutkový stav, čo vychádza z princípu iura novit curia ako aj z princípu nezávislosti rozhodovania sudcu, rozhodovania len na základe zisteného skutkového stavu a viazanosti žalobným návrhom. Zdôraznil, že v tejto veci bolo rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá bola aj preukázaná bez dôvodných pochyb, že poskytol žalovanej peniaze a žalovaná ich po jeho výzve nevrátila. Ďalšie následné právne posúdenie stranami sporu zjavne nepredstavuje rozhodujúcu skutočnosť, keďže je to pojmovo vylúčené. Vzhľadom na uvedené doplnil, že samotná žaloba bola nesporne podaná v rámci subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia. To, že uviedol v rámci svojich neskorších vyjadrení, že žalovaná suma môže byť po právnej stránke oprávnená aj z titulu bezdôvodného obohatenia, nemá žiadny vplyv na plynutie premlčacej lehoty, nakoľko podstatné je to, kedy bolo právo uplatnené na súde. Nemožno, podľa neho, hovoriť o premlčaní bezdôvodného obohatenia zo žiadneho uhlu pohľadov. Zdôraznil i to, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladá vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný neoprávnený majetkový prospech. Okresný súd sa však s ním uplatnenou námietkou žiadnym spôsobom nevysporiadal. Napadnutý rozsudok tak nie je podľa neho presvedčivo/riadne odôvodnený, pretože neposkytol odpoveď na jeho argument, ktorý je jednoznačne významný pre rozhodnutie veci, čo zakladá porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie v jeho neprospech alebo minimálne predstavuje inú vadu, ktorá nepochybne mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na to, že bez ohľadu na vyššie uvedené naďalej trvá na tom, že dostatočne preukázal, že suma 10.000,- € ním bola poskytnutá žalovanej z titulu pôžičky. Tvrdí, že pre neho resp. pre unesenie jeho dôkazného bremena postačuje, ak tá-ktorá tvrdená skutočnosť je aspoň pravdepodobná, nemusí byť preukázaná bez dôvodných pochyb. Trvá na tom, že žalovanej na základe ústne uzavretej zmluvy o pôžičke poskytol sumu 10.000,- €, ktorá je predmetom konania, pričom poukázal na účelové výpovede žalovanej. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 10.000,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo žalovanej sumy od 26. 05. 2011 až do zaplatenia.

11. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že žalobca vo svojom odvolaní v žiadnom bode svojho odvolania nereflektuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici - uznesenie č. k. 16Co/562/2016-344 zo dňa 19. 10. 2017, v ktorom krajský súd vyslovil právny názor k otázke posúdenia a dokazovania poskytnutia pôžičky a k preukázaniu uzavretia zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou, ako aj k otázke unesenia dôkazného bremena k tvrdeným skutočnostiam a v neposlednom rade k ustáleniu záväzku žalovanej vrátiť finančné prostriedky žalobcovi. Naďalej zotrvala na všetkých

argumentáciách, ktoré prezentovala pred súdom prvej inštancie a má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k uzavretiu zmluvy o pôžičke.

12. Žalovaná sa v písomnom vyjadrení k odvolaniu nestotožnila ani s právnym záverom žalobcu o tom, že si svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatnil včas. Zo žaloby totiž musí byť zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha. Judikatúra vyvodzuje, že žalobcovi sa neukladá povinnosť formulovať návrh rozsudku ale iba to, aby sa z návrhu na začatie konania dalo zistiť, čoho sa navrhovateľ domáha. Nová právna úprava v Civilnom sporovom poriadku však už žalobný návrh vyžaduje ako povinnú náležitosť návrhu. Právny titul, čoho sa žalobca domáha, však musel byť zo žaloby vždy zrejmý. Má za to, že žalobca účelovo a nesprávne prezentuje svoje odvolacie dôvody, ak tieto sú v rozpore nielen s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ale aj s výkladovými pravidlami.

13. Žalovaná ďalej v písomnom vyjadrení doplnila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za dostatočne odôvodnené. Bol to podľa nej práve žalobca, ktorý si vo svojich výpovediach vzájomne rozporoval a nevedel sa vyjadriť presne k skutkovým okolnostiam posudzovaného merita veci. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

14. Žalobca v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že naďalej zotrváva na tom, že jeho odvolanie je dôvodné. Naďalej nevie z napadnutého rozhodnutia pochopiť, prečo sa súd prvej inštancie odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky, a to aj napriek tomu, že na túto rozhodovaciu činnosť súdov pravidelne poukazoval v rámci svojich predchádzajúcich písomných ako aj ústnych vyjadrení. Vo vzťahu k právnemu názoru krajského súdu v jeho zrušujúcom uznesení uviedol, že tento spočíval iba v tom, že nebolo podľa neho dostatočne preukázané, že by strany sporu uzavreli zmluvu o pôžičke a bolo v tomto smere potrebné doplniť dokazovanie. Týmto spôsobom však súd druhej inštancie nijako neprejudikoval vo svojom zrušujúcom uznesení, či je žaloba ako taká dôvodná alebo nie a už vôbec sa krajský súd nevyjadril a nehodnotil aplikáciu právnej úpravy bezdôvodného obohatenia na zistený skutkový stav. Keďže žalovaná dôvodnosť odvolania nijako relevantne nespochybnila, zotrval na odvolacom návrhu.

15. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu, preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle § 379 CSP, z dôvodov vymedzených v odvolaní žalobcu podľa § 380 ods. 1 CSP a na pojednávaní dňa 23. 07. 2020 rozsudok okresného súdu podľa § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

16. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

17. Odvolací súd v prejednávanej veci nariadil pojednávanie v zmysle § 385 ods. 1 CSP, keďže odvolací súd preskúmava správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie nielen po stránke právnej ale i po stránke skutkovej. Zmysel dokazovania v odvolacom konaní je daný charakterom preskúmvacieho odvolacieho konania, keď odvolací súd ako súd apelačný je zároveň súdom skutkovým. Právo odvolacieho súdu vykonávať dokazovanie slúži odvolaciemu súdu na to, aby mohol preveriť správnosti skutkových zistení a skutkového záveru súdu prvej inštancie, pretože odvolací súd tak svojou činnosťou nadväzuje na konanie pred súdom prvej inštancie a v prípade, že opakuje dokazovanie, nie je viazaný skutkovým stavom zisteným prvoinštančným súdom a môže sám zistiť skutkový podklad pre svoje rozhodnutie. Odvolací súd je totiž pri svojom rozhodovaní vždy povinný vychádzať z dvoch typov poznatkov, a to jednak z poznatkov skutkových a jednak z poznatkov právnych. Obidva sú pre rozhodnutie odvolacieho súdu rovnako podstatné a možnú chybu prvoinštančného súdu v skutkových zisteniach, ale i jeho úvahách alebo v nekorektnosti právneho vyhodnotenia situácie, vo väčšine prípadov je možné napraviť práve odvolacím súdom na nariadenom pojednávaní. Táto povinnosť odvolacieho súdu vyplýva z princípu priamosti, ktorý v tomto prípade znamená, že odvolací súd nemôže dôkazy vykonané súdom prvej inštancie sám len prehodnotiť a zároveň je nevyhnutné zabezpečiť i princíp predvídateľnosti súdneho rozhodnutia tak, aby obe strany mali možnosť vyjadriť sa ku skutkovým i právnym záverom odvolacieho súdu. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré je nečakane založené na iných právnych záveroch, než rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie, nečakane založené nepredvídateľne na iných nových dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii musí

mať možnosť namietat', či už správnosť alebo nesprávnosť právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní.

18. Okresný súd založil svoje rozhodnutie, ktorým zamietol žalobu, na tom skutkovom a právnom závere, že predmetnú vec vyhodnotil ako záväzok medzi žalobcom a žalovanou z titulu bezdôvodného obohatenia, a nie z titulu pôžičky, keďže nebolo podľa neho preukázané stranami sporu, že by bola predmetná suma poskytnutá titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke. Súčasne okresný súd vyhovel námietke žalovanej, že nárok žalobcu na vydanie sumy 10.000,- € titulom bezdôvodného obohatenia je premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe, nakoľko žalobca si uplatnil žalovanú pohľadávku z titulu vydania bezdôvodného obohatenia až písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 23. 08. 2013, t. j. 5 mesiacov po jej uplynutí.

19. Odvolací súd po tom, ako dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie zopakoval, dospel k záveru, že okresný súd vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, v dostatočnom rozsahu a svoje skutkové zistenia a skutkové závery vo vzťahu k existencii či neexistencii zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu správne uzavrel tak, že žalobca neunesol dôkazné bremeno o vzniku ústne uzavretej zmluvy o pôžičke so žalovanou. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovým a právnym záverom okresného súdu, v zmysle ktorého jediný listinný dôkaz - potvrdenie o bankovom transfere, uzavretie zmluvy o pôžičke nepreukazuje. Bolo právo na žalobcovi, aby v spore preukázal, kedy, akým spôsobom a v akom rozsahu došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke. Okresný súd dostatočne odôvodnil, prečo považoval vyjadrenia žalobcu v tejto súvislosti za vzájomne rozporujúce, najmä k okolnosti, kedy malo dôjsť k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke so žalovanou. Žalovaná od počiatku uzavretie ústnej zmluvy o pôžičke popierala. Žalobca totiž v žalobe uviedol, že zmluva bola uzavretá dňa 25. 03. 2011, avšak pri výsluchu poukazoval aj na osobné stretnutie so žalovanou niekoľko mesiacov pred zaslaním finančných prostriedkov, kedy ho žalovaná mala požiadať o pôžičku. Túto skutočnosť ním tvrdenú však žalobca nepreukázal, keď takéto stretnutie žalovaná absolútne vylúčila a tiež z výsluchu svedka P. okresný súd zistil, že koncom roka 2010 sa žalobca stretol len so svedkom, teda s manželom žalovanej, a nie so žalovanou, s ktorou mala byť zmluva uzavretá. Okresný súd sa dôvodne zaoberal aj tým, či k uzavretiu zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu nemohlo dôjsť aj pri telefonickom rozhovore, ku ktorému malo dôjsť v čase, keď sa žalobca nachádzal v I. a ktorý mal predchádzať zaslaniu finančných prostriedkov na účet žalovanej. Žalovaná však aj uvedený telefonický rozhovor poprela a navyše aj tvrdenia žalobcu v tom smere, kto ho takýmto spôsobom požiadal o pôžičku, si v priebehu konania rozporovali, keď na pojednávaní konanom dňa 03. 04. 2014 tvrdil, že mu volal manžel žalovanej, ktorý ho požiadal o zaslanie sumy 20.000,- € a následne pri opätovnom výsluchu po zrušení prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie žalobca uviedol, že mu telefonovala žalovaná a tá ho požiadala o sumu 20.000,- €, no následne súhlasila aj so sumou 10.000,- €, ktorú sľúbila vrátiť po dvoch mesiacoch. Uvedený rozpor žalobca odôvodnil tým, že pri jeho prvej výpovedi sa ho na detaily nepýtali. Nakoľko v čase prvého výsluchu žalobcu sa priebeh pojednávania nezaznamenával technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku, súd nemal možnosť oboznámiť sa s výpoveďou žalobcu inak, než z písomnej zápisnice z pojednávania, voči ktorému zneniu ale žalobca námietku nepodal. Výpovede žalobcu preto dôvodne vznášajú pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, že prípadnú zmluvu uzavrel práve a výlučne so žalovanou, ktorú v konaní označil ako povinnú na vrátenie finančných prostriedkov titulom zmluvy o pôžičke. Je teda zrejmé, že žalobca nepreukázal existenciu podstatných náležitostí dohody o pôžičke medzi ním a žalovanou, preto nemožno mať za to, že by ku vzniku zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou došlo, a to ani ústnou formou. Žalobca totiž nepreukázal, kedy došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke so žalovanou a ani jej povinnosť finančné prostriedky vrátiť, ak pred súdom vykonané dôkazy sa k týmto podstatným náležitostiam zmluvy nevzťahujú. Listinné dôkazy či svedecké výpovede neobsahujú výpovednú hodnotu týkajúcu sa obsahu dohody medzi žalobcom a žalovanou a ani o povinnosti vrátiť finančné prostriedky žalovanou žalobcovi v lehote dvoch mesiacov. Nie je teda zrejmé, kedy k uzavretiu tejto ústnej dohody došlo a nepostačuje ani to, ak je na bankovom transfere uvedené „pôžička“, ak môže ísť tak o pôžičku, ktorú mal žalobca poskytnúť žalovanej ako i o pôžičku, o ktorej žalovaná tvrdila, že mala byť poskytnutá jej manželom žalobcovi. Aj tvrdenie, že finančné prostriedky mali byť žalovanej poskytnuté na účely podnikania, vyplývali len z tvrdenia žalobcu. Žalobca nepreukázal, na ktorom mieste, kde a kedy došlo k uzavretiu ním tvrdenej ústnej zmluvy o pôžičke práve so žalovanou a nepreukazuje to ani rukou dopísaná poznámka na bankovom transfere „X. W. S.“.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené preto možno zhodne so závermi okresného súdu uzavrieť, že v konaní nebolo preukázané, že by suma 10.000,- € poskytnutá žalobcom žalovanej bola poskytnutá práve titulom pôžičky.

21. Následne odvolací súd konštatuje, že v priebehu celého konania v danom spore nebolo medzi stranami sporu spochybnené to, že žalobca bezhotovostným prevodom zaslal na účet žalovanej sumu 10.000,- €, o čom svedčí aj žalobcom predložené potvrdenie o bankovom transfere a výpovede strán sporu. Okresný súd preto následne správne právne vyhodnotil, že uvedené finančné prostriedky pripísané na účet žalovanej sú plnením bez právneho dôvodu, keď na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu. Okresný súd tak dôvodne aplikoval ust. § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanej titulom bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu ako jednej z foriem bezdôvodného obohatenia upravenej v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalobca preukázal, že medzi ním a žalovanou právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol, pretože preukázal, že žalovaná v konkrétnej výške 10.000,- € bezdôvodné obohatenie získala a jemu v uvedenej výške 10.000,- € vznikla majetková ujma, ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej a vznikom majetkovej ujmy na jeho strane. O bezdôvodné obohatenie ide práve v tom prípade, keď sa vznik obohatenia viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva, resp. dohoda, alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené a pre jeho vznik resp. pre vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie nie je nevyhnutné, aby k tomuto obohateniu došlo úmyselne alebo nejakým protiprávnym úkonom, aj keď to nie je vylúčené. Je totiž neprípustné, aby sa niekto obohacoval na úkor druhého bez toho, aby na to mal nejaký právny dôvod, preto je nevyhnutné, aby ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, musel obohatenie vydať. Bolo preukázané, že žalobca sumu 10.000,- € žalovanej poskytol, ako aj to, že ich prijala bez toho, aby bola v konaní pred okresným súdom preukázaná kauza ich poskytnutia. K vráteniu finančných prostriedkov, napriek tomu, že na ich vrátenie žalobca žalovanú vyzýval, nedošlo, a v konaní nebol preukázaný ani iný právny dôvod ich poskytnutia (napr. dar, záloha, a pod.).

22. Okresný súd preto správne skutkovo aj právne vymedzil, že na strane žalovanej došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, vo vzťahu ku ktorému nároku žalovaná vzniesla v konaní námietku premlčania. Okresný súd vyhodnotil žalovanou vznesenú námietku premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ako dôvodnú. Odvolací súd sa s posúdením uvedenej námietky premlčania okresným súdom nestotožnil.

23. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Táto tzv. subjektívna premlčacia doba je však limitovaná objektívnou premlčacou dobou a najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za 3 roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenia, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Začiatok plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé, čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak ale skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu, ak je vznesená námietka premlčania.

24. V konaní nebolo sporné, že dňa 25. 03. 2011 došlo k prevodu finančných prostriedkov vo výške 10.000,- € bezhotovostným prevodom na účet žalovanej vo výške 10.000,- €. Svedčí o tom aj žalobcom predložené potvrdenie o bankovom transfere a to, že žalovaná uvedenú finančnú sumu prijala, tiež nebolo sporným. Žalobca však namietal, že ním uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol uplatnený včas, a to podaním žaloby dňa 22. 03. 2013, ak k samotnému poskytnutiu finančných prostriedkov žalovanej došlo dňa 25. 03. 2011. Dňa 25. 03. 2011 začala plynúť trojročná objektívna premlčacia lehota, ak možno konštatovať, že v uvedený deň k bezdôvodnému obohateniu došlo. V jej priebehu však začala plynúť i subjektívna premlčacia doba.

25. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Keďže oprávnený sa o bezdôvodnom obohatení nemôže dozvedieť skôr, ako vzniklo, ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako objektívna. Oprávnený sa totiž dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne preukázateľne zistí skutkové okolnosti, na

základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr.

26. Odvolací súd uznáva, že skutočnosť, kedy sa oprávnený dozvedel, ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby podstatnou, avšak nie je vylúčené, aby sa okamih zistenia skutkových okolností, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia, zhodoval s okamihom, kedy poskytol finančné prostriedky povinnému (žalovanej). Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby možno spájať s okamihom, v ktorom si žalobca musel byť vedomý toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedol na účet žalovanej sumu 10.000,- €. Významné nie je, či oprávnený subjekt má také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva, podľa ktorej na základe jeho subjektívneho presvedčenia plnil, nevznikla. Nejde totiž o vedomosť právnej kvalifikácie podľa § 107 Občianskeho zákonníka, ale o znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť.

27. Odvolací súd sa preto nestotožňuje s argumentáciou žalovanej, že žalobca si uplatnil svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia oneskorene, nakoľko si ho uplatnil až podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 23. 08. 2013, ak k podaniu žaloby vo veci samej zo strany žalobcu došlo dňa 22. 03. 2013. Žalobca v žalobe uvádzal najmä rozhodujúce skutkové okolnosti, na základe ktorých sa domáha vrátenia sumy 10.000,- € s príslušenstvom od žalovanej. Skutok bol zo strany žalobcu špecifikovaný žalobou a počas konania nedošlo k zmene rozhodujúcich skutkových okolností, resp. k zmene skutkového stavu žalobcom (a ani k zmene žaloby - poznámka odvolacieho súdu). Rozhodujúci skutkový stav predstavovala najmä okolnosť, že žalobca od počiatku tvrdil, že uvedené finančné prostriedky poskytol žalovanej a domáhal sa ich vrátenia, k čomu dobrovoľne nedošlo. Ak žalovaná popierala skutkový a právny dôvod poskytnutia finančných prostriedkov titulom pôžičky, uvedené neznamena, že jej boli poskytnuté a priori z iného právneho dôvodu, ak ani tento iný právny dôvod v konaní preukázaný nebol.

28. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú súdnu prax, napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/385/2012 zo dňa 06. 02. 2013, v ktorom dovolací súd uviedol, že „ak súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne“. Napokon v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2010 zo dňa 27. júla 2011 dovolací súd uzavrel, že „nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia, preto ani právna kvalifikácia nie je obligatórnou náležitosťou žaloby.“

29. Odvolací súd tak zastáva rovnaký názor, ako je prezentovaný vyššie a to, že strany konania nie sú povinné uplatnený nárok ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriadiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdený nárok, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany sporu a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Súd teda nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým vymedzením v žalobe a musí si vyriešiť aj prípadnú konkurenciu (súbeh) právnych nárokov a spomedzi viacerých vybrať správnu právnu normu.

30. V prejednávanej veci žalobca skutkovo vymedzil v žalobe najmä okolnosti týkajúce sa toho, že žalovanej poskytol sumu 10.000,- €, ktorú sumu žiadal od žalovanej vrátiť a žalovaná si túto svoju povinnosť nespĺnila. Okolnosti, či k poskytnutiu finančnej sumy 10.000,- €, ktorej sa žalobca domáhal vrátenia, došlo titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke a ktoré okolnosti v konaní preukázané neboli, nič nemenia na vecnej stránke žaloby, že k poskytnutiu uvedených finančných prostriedkov žalovanej v uvedenej výške došlo. Nič nemení na uvedenom závere ani to, že žalobca sa domáhal vrátenia uvedených finančných prostriedkov v lehote dvoch mesiacov, ktoré okolnosti taktiež nepreukázal, avšak

domáhal sa ich vrátenia, teda nešlo o dar, či vrátenie pôžičky a podobne, ktoré okolnosti nepreukázala žalovaná. To, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k titulu, na základe ktorého k poskytnutiu finančných prostriedkov žalovanej došlo, a ktoré skutkové závery neboli sporné, nemôže byť na jeho ťarchu vo vzťahu k tomu, kedy si ním uplatnené právo na vrátenie ním poskytnutých finančných prostriedkov žalovanej na súde voči žalovanej uplatnil.

31. Naviac odvolací súd dopĺňa, že žalobca už v predžalobnej výzve zo dňa 08. 03. 2013 adresovanej žalovanej, ktorá jej bola riadne doručená (č. I. 10 spisu), žalovanú upozornil, že v prípade, ak by akýmkoľvek spôsobom spochybňovala právny dôvod nadobudnutia peňažnej sumy vo výške 10.000,- €, je povinná peňažnú sumu vo výške 10.000,- € spolu s príslušenstvom vrátiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o písomné vyjadrenie žalobcu zo dňa 23. 08. 2013 (č. I. 35 spisu) opätovne žalobca týmto podaním len reagoval na tvrdenia žalovanej, ktorá v odpore podanom po vydaní platobného rozkazu k žalobe žalobcu uviedla, že popiera akýkoľvek právny titul poskytnutia sumy 10.000,- € a výslovne poprela existenciu zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu.

32. Odvolací súd uznáva, že súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než aký bol predmetom sporu vymedzený v žalobnom návrhu (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/219/2007, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/179/2018, uznesenie Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 122/2012-47), avšak z obsahu žaloby a podaní žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca skutkový základ, a to poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 10.000,- € bezhotovostným prevodom na účet žalovanej a povinnosť žalovanej uvedené finančné prostriedky vrátiť, nenechal, skutkový základ dostatočne vymedzil, teda nie je možné konštatovať, že by odvolací súd priznal žalobcovi plnenie z iného skutkového základu, než aký bol vymedzený v žalobnom návrhu. Žalobca od počiatku tvrdil spôsob, akým došlo k odovzdaniu finančných prostriedkov žalovanej, ako aj okolnosti, na základe ktorých sa domáhal ich vrátenia, teda od počiatku žalobca uviedol rozhodujúce skutočnosti, z ktorých možno bolo možné vyvodiť po tom, ako nebola preukázaná existencia vzniku zmluvy o pôžičke, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalobcom vymedzené skutkové okolnosti uvedené v žalobe boli dostatočné i pre posúdenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto bol tak okresný ako aj odvolací súd povinný na podklade relevantných skutkových zistení tvrdených a preukázaných žalobcom a v súlade so zásadou iura novit curia posúdiť, či je žalovaná povinná vrátiť sumu 10.000,- € žalobcovi titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke, alebo či sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Bolo by prejavom prílišného formalizmu, ak by sa odvolací súd nezaoberal otázkou, či uplatňovaný nárok nie je dôvodný z titulu bezdôvodného obohatenia. Žalovaná nepreukázala, že prevzala finančné prostriedky z iného právneho dôvodu a ani to, že išlo o vrátenie finančných prostriedkov jej manželovi.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd dospel k záveru, že žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanej uplatnil riadne a včas ním podanou žalobou dňa 22. 03. 2013, teda jeho nárok nie je v subjektívnej a ani v objektívnej lehote premlčaný. Ak nárok žalobcu odvolací súd nepovažoval za premlčaný, a považoval za preukázané bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, pristúpil k zmene napadnutého rozhodnutia a žalovanú zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 10.000,- € (ktorá suma spornou nebola). Súčasne odvolací súd aplikujúc ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi prísluškajúce úroky z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 10.000,- € v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v nadväznosti na ust. § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a v prevyšujúcej časti požadovaného úroku z omeškania žalobu zamietol. Počiatok povinnosti platiť úroky z omeškania v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, určil odvolací súd dňom 18. 03. 2013, t. j. uplynutím dodatočnej 5-dňovej lehoty, ktorá bola poskytnutá žalobcom žalovanej na vrátenie sumy 10.000,- € v zmysle predžalobnej výzvy doručenej žalovanej dňa 12. 03. 2013.

34. O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, 2 CSP, v zmysle ktorých, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

35. Podľa § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. V konaní, tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v tomto odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle § 262 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. V konaní bola z rozpočtových prostriedkov okresného súdu vyplatená odmena za tlmočnickú a prekladateľskú činnosť (č. I. 98 v spojení s č. I. 102, č. I. 135 v spojení s č. I. 141, č. I. 202 v spojení s č. I. 212, č. I. 234 v spojení s č. I. 239). Odvolací súd preto neúspešnej žalovanej uložil podľa § 155 ods. 3 veta druhá CSP v spojení s § 259 CSP povinnosť nahradiť trovy konania štátu v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

38. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).